

Arrest

nr. 255 457 van 1 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Sint-Quentinstraat 3
Eugène Plaskysquare 92-94
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 25 december 2018 het Rijk binnen.

Op 29 januari 2019 diende hij een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in.

Op 3 juli 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 228 186 van 28 oktober 2019 verwierp de Raad dit beroep.

Op 8 oktober 2019 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 11 februari 2020 nam verweerder de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 19 maart 2020 besliste verweerder om de beslissing van 11 februari 2020 in te trekken.

Op 16 juni 2020 verwierp de Raad het beroep op grond dat het zonder voorwerp was geworden.

Op 9 juni 2020 nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Eveneens op 9 juni 2020 besliste de bevoegde gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming af te geven.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten (1),

naam : L.

voornaam : A. H. L.

geboortedatum : 01.10.1974

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 03/07/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 29/10/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 5 januari 2021 diende verzoeker opnieuw een aanvraag tot internationale bescherming in.

Op 25 februari 2021, bij arrest nr. 249 741, verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 9 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

Op 25 maart 2021 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij het opeenvolgend verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht. Verder verwijt verzoeker de verwerende partij een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

“Eerste grief

Volgens artikel 39/82. §4, al. 4. van de Vreemdelingenwet: « De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. »

Artikel 3 EVRM luidt als volgt: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »

Volgens artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/CE (Terugkeerrichtlijn):

« Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. »

Volgens de Richtlijn 2008/115/CE (Terugkeerrichtlijn) : « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvV. arrest n°216.987 van 21.12.2011).

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale bepaling schrijven aan de verwerende partij voor een werkelijke verplichting : ze moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een

beslissing te nemen. De verwerende partij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten.

Zoals blijkt uit de Parlementaire werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van deze laatstgenoemde wet, de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft, « geldt uiteraard met indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM. !...» Bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt het beginsel van non- refoulement, zoals voorzien in artikel 22 van het ontwerp, toegepast. » (Doe 53, 1825/001, p. 17).

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. » (RvV, arrest n° 116.003 van 19 december 2013 ; RvV, arrest n°132 278 van 28 oktober 2014 , RvV. arrest n°130 604 van 30 september 2014 ; RvV, arrest nc 129 985 van 23 september 2014 ; RvV arrest n° 126 851 van 9 juli 2014,...).

Het is de plicht van de autoriteit om aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gezocht tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op verzoekers rechten.

in casu blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de benadeling van verzoekers fundamentele rechten, met name het risico dat hij wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling (schending van artikel 3 EVRM).

De uitvoering van de bestreden beslissing zou echter tot gevolg hebben dat de verzoeker aan onmenselijke en vernederende behandelingen zou worden onderworpen.

Op 08.10.2019, heeft verzoeker een verzoek tot machtiging tot verblijf om medische redenen ingediend, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In dit verzoek toonde hij aan dat de zorgen die hij nodig heeft in Irak niet beschikbaar en ontoegankelijk zijn. Bij terugkeer naar Irak zal de verzoeker geen toegang hebben tot medische zorgen, wat echter essentieel zijn voor zijn voortbestaan.

De verwerende partij heeft het artikel 7 van de Vreemdelingenwet, het artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/CE en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. De bestreden beslissing is niet afdoend gemotiveerd, in schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. »

Tweede grief

Artikel 13 EVRM luidt als volgt: « Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. ».

Het beroep tot schorsing en tot nietigverklaring dat bij Uw Raad werd ingediend tegen de beslissing die de verzoek tot machtiging tot verblijf om medische redenen van verzoeker weigert, dient op zichzelf schorsende werking te hebben in overeenstemming met de Abdida-rechtspraak (EHvJ, C-562/13, 18 december 2014).

Bijgevolg mag de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoeker nemen.

De eventualiteit dat de Staat zijn beslissing niet uitvoert kan niet in overweging genomen worden. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft in een Arrest Conka (overweging 83) tegen België van 05.02.2002 gezegd : « les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique.

C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (lezen, mutatis mutandis, latridis c. Grèce, [GC], n° 31107/96, § 58, CEDH 1999-11) ... ».

De uitvoering van de bijlage 13quinquies hoeft geen nieuwe beslissing die in aanmerking komt om een nieuw beroep te doen. Er werd al door Uw Raad beoordeeld : « une décision de remise à ia frontière est un acte purement confirmatif de l'annexe 1 3quinquies. non susceptible de recours » (Arrest nc 80.854 van 8 mei 2012, arrest n° 74.968 van 13 februari 2012, arrest nc 72 888 van 9 januari 2012).

De bijlage 13quinquies kan steeds uitgevoerd worden, zonder een nieuwe beslissing te moeten nemen en zonder een nieuw beroep te kunnen indienen.

De bestreden beslissing miskent de artikelen 3 en 13 EVRM (Arrest EHRM van 26 april 2007, RDE 2007. p.193).

In een eerste grief verwijst verzoeker naar artikel 3 van het EVRM en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, alsook naar de zorgvuldigheidsplicht en artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij poneert dat de medische zorgen die hij nodig heeft, niet beschikbaar en toegankelijk zijn in Irak. Hij is van oordeel dat de beslissing niet voldoende is gemotiveerd.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wijst de Raad erop dat een richtlijn slechts directe werking heeft in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS, 15 oktober 2001, nr. 99.794, RvS, 30 juli 2002, nr. 109.563). Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2008/115/EG is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker toont niet aan dat deze omzetting niet op correcte of onvolledige wijze geschiedde, zodat hij zich niet langer rechtstreeks kan beroepen op artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing verwijst naar de rechtsgrond waarop zij steunt, met name artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn

werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. (...)"

In de bestreden beslissing zet de verweerder de feitelijke omstandigheden uiteen, met name dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing heeft genomen inzake het verzoek om internationale bescherming en dat het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad.

Conform artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet geeft de verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald in toepassing van artikel 7 eerste lid, 1° omdat de verzoeker niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt. Verweerder motiveert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum.

Deze motieven worden ondersteund door de stukken van het administratief dossier en op zich niet betwist door verzoeker.

Verzoeker is echter van oordeel dat hem geen bevel mocht worden gegeven omdat er rekening dient te worden gehouden met de hogere rechtsnormen. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending inroept, bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. (...)"

Verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met artikel 3 van het EVRM, waardoor zowel de zorgvuldigheidsplicht, als de motiveringsplicht wordt geschonden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218), waardoor

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Alhoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder rekening dient te houden met de hogere rechtsnormen, kan hij niet gevolgd worden in zoverre hij van oordeel is dat zulks *in casu* niet gebeurd is.

In beginsel moeten de motieven in de bestreden beslissing terug te vinden zijn. Echter, kan een uitzondering op de formele motiveringsplicht worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen. In dat geval weet de

betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én hij kent ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

In casu werd samen met het bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. In deze beslissing motiveert verweerder aangaande toegankelijkheid en de aanwezigheid van de medische zorgen die verzoeker behoeft. Aldus maakt verzoeker absoluut niet aannemelijk dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met zijn medische situatie.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht zou hebben miskend. Ook een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM beperkt verzoeker zich ertoe te stellen dat er geen rekening werd gehouden met zijn medische situatie. Nu duidelijk blijkt dat verweerder wel rekening heeft gehouden met de medische situatie toont verzoeker niet aan dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

De eerste grief is ongegrond.

In een tweede grief verwijst verzoeker naar artikel 13 van het EVRM. Hij is van oordeel dat het beroep dat hij bij de Raad heeft ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, schorsende werking dient te hebben. Hij argumenteert dat verweerder tot zolang er geen uitspraak was inzake dit beroep, geen bevel om het grondgebied mocht nemen. Hij is tevens van oordeel dat dit bevel volstaat om hem gedwongen van het grondgebied te verwijderen. Hij concludeert dat de artikelen 3 en 13 van het EVRM worden geschonden.

Vooreerst blijkt uit de bespreking van de eerste grief dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de medische situatie van verzoeker. *In casu* beperkt verzoeker zich echter tot de loutere summiere bewering dat de uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat hij aan onmenselijke en vernederende behandelingen zou worden onderworpen. Dergelijke loutere beweringen volstaan niet om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en meent dat dit beroep schorsende werking moet hebben, stelt de Raad vast dat hij geen actueel belang meer heeft bij deze grief. De Raad heeft zich immers reeds uitgesproken over dit beroep en verzoeker verblijft nog steeds op het grondgebied.

Waar verzoeker stelt dat het bestreden bevel volstaat hem gedwongen te verwijderen kan hij niet worden gevolgd. Indien verweerder wenst over te gaan tot een gedwongen verwijdering dan dient hij hoe dan ook een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen, waarbij verzoeker steeds de mogelijkheid heeft om een beroep in te stellen tegen deze beslissing (arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 van de Verenigde Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) en de mogelijkheid heeft om de schending aan te voeren van hogere rechtsnormen.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De tweede grief is ongegrond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU